

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
María Dolores García Enric Juliana
Miquel Molina Àlex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez
Isabel Garcia Pagan
Llätzer Moix

Adjunts al Director: Enric Sierra, Albert Gimeno i Pedro Madueño
Redactors en cap: Lluís Uría (Internacional), David González (Política), Susana Quadrado (Tendències i Gent), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s, Joan Josep Pallàs (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaime Serra (Infografia i Il·lustració), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine) i Magí Camps (Edició)

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Pau Baquero (Opinió), Blai Felip (Tendències), Silvia Angulo (Viure), Maricel Chavarria (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolors Álvarez (Economia), Eduardo Martín de Pozuelo (Investigació) i Cristina Gallego (Fotografia)

Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

Més ajuda social a Catalunya

MOLT encertadament la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social planteja al conjunt de partits polítics que es presenten a les pròximes eleccions del 27 de setembre un ampli ventall de propostes, concretades en 45 mesures, per contribuir a fer una Catalunya més solidària i més justa, ja que encara el 21% de la població –una de cada cinc persones– viu per sota del llindar de la pobresa.

És important que les peticions que es realitzen, o almenys una bona part, puguin ser incloses en els diversos programes dels respectius partits perquè puguin orientar l'actuació política del futur, sigui en el marc institucional que sigui. La recent crisi, de la qual just ara el país comença a sortir, ha deixat una herència de greus problemes socials i de profundes desigualtats econòmiques, mentre ha posat de manifest que l'actual sistema no dóna solució als problemes existents.

La Taula d'Entitats del Tercer Sector Social representa el conjunt de les més de sis mil entitats socials catalanes –no governamentals i no lucratives– que actuen en l'atenció i defensa dels col·lectius més vulnerables de la societat. Tot el seu coneixement i experiència acumulada en l'atenció a aquests col·lectius, que sumen més de dos milions de persones a Catalunya, obliga a prendre's molt seriosament les reflexions d'aquesta institució i les seves propostes, encara que algunes puguin resultar polèmiques i generar eventuais discrepàncies.

El primer que planteja la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social és la necessitat d'establir un nou model de protecció social a Catalunya en el que es modifiqui la filosofia de la política purament pal·liativa per posar

en marxa polítiques transformadores més actives i eficients. Com diuen els seus dirigents no n'hi ha prou amb pal·liar el dolor, com s'intenta fer, encara que de forma insuficient, sinó que també cal actuar per evitar que les desigualtats econòmiques continuïn augmentant. Això exigeix prioritzar les polítiques redistributives, en ocupació i educació, i establir polítiques redistributives encaminades a reduir les desigualtats, amb més recursos per a polítiques socials i amb un nou pla de suport al tercer sector, que encara pateix retards –un fet del tot injust– en el cobrament dels ajuts i prestacions oficials que té assignats.

La gravetat de la situació de pobresa i exclusió que viu Catalunya exigiria, segons el parer de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social, que tots els nous ingressos procedents de noves figures impositives es destinessin a incrementar i reforçar les polítiques socials, sota un esquema de més eficiència. En aquest sentit es proposa, entre altres mesures, avançar en la integració social i sanitària, donar entrada als representants del Tercer Sector en el Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC) o bé crear un únic òrgan gestor de les prestacions socials orientades a la inclusió social i laboral.

Algunes de les 45 mesures que es proposen són polèmiques, com és impulsar la creació d'una banca pública o bé establir una “renda garantida de ciutadania” que atengui els mínims vitals de totes les persones en situació de pobresa.

En qualsevol cas, com diuen des de l'esmentada Taula d'Entitats del Tercer Sector Social, “no ha d'imaginar-se un post 27-S en el qual deixi de cobrir-se una necessitat social”.

Decòrum municipal

BARCELONA no s'adherirà, ara per ara, a l'Associació de Municipis per la Independència (AMI). Aquesta és la principal decisió política del ple de l'Ajuntament barceloní de dimarts. Però, en el transcurs de l'esmentada sessió, es van produir uns altres dos fets innovadors. Qüestió de gestos, si es vol. Però qüestió de fons, també. Per una part, a la tribuna de convidats del saló de plens es va desplegar una senyera estelada i també cartells de l'AMI. Així mateix, regidors de la CUP van dipositar al saló de plens una placa de l'avinguda de Borbó, prèviament despenjada del seu emplaçament de carrer. Aquesta va ser la seva manera de protestar per la negativa consistorial a debatre en l'esmentat ple la retirada dels símbols monàrquics de la ciutat. Vet aquí una tasca difícil de completar, ja que la història és immutable, i atesa la configuració de la monarquia parlamentària espanyola i els seus molts ressons en la via pública i en les institucions, començant pel saló de plens barceloní, el de la reina regent. I és una tasca en la qual pesen més les raons simbòliques que les pragmàtiques perquè, amb tota seguretat, la ciutat i els seus administradors tenen qüestions més urgents per atendre.

La configuració de l'actual Ajuntament barceloní és fruit, lògicament, de les últimes eleccions municipals.

El presideix Ada Colau, com a cap de Barcelona en Comú, la llista més votada (encara que per poc), i aplega representants de tot el ventall polític, des del PP fins a la CUP. Cadascun d'ells ocupa legítimament el lloc que la ciutadania li ha confiat.

Dit això, fem aquí vots per la preservació del decòrum en les institucions. Alguns grups amb tasques de representació municipal procedeixen de l'àmbit de l'activisme polític i social, en el qual els mitjans d'expressió són d'altres, no necessàriament exportables a les institucions. Un saló de plens municipal és, en essència, un parlament ciutadà. I és ben sabut que el Parlament és el lloc apropiat per exercir la representació popular mitjançant la paraula i el debat. No és, per tant, el millor escenari per a la performance, i menys encara quan en aquesta s'utilitza una placa de carrer, l'alienació de la qual per a usos particulars reportaria una sanció a qualsevol ciutadà corrent.

L'Ajuntament és el bressol del civisme, l'espai en el qual els ciutadans amb representació pública exerceixen les seves responsabilitats, en un marc de convivència i respecte als altres. Ha de ser doncs un aparador del decòrum personal i col·lectiu, respectat sempre pels seus ocupants, amb íntima convicció i sense descuidar el component exemplar que li correspon.

Quim Monzó

La meva preciosa bugaderia

Fa trenta anys, una de les coses que em van sorprendre quan vaig anar a viure a Nova York va ser que, en general, a les cases la gent no tingues rentadora. En edificis grans els veïns disposaven d'un servei comunitari, al *basement*, al soterrani, amb unes quantes rentadores perquè hi baixessin la roba bruta des del seu pis. Generalment eren sales petites sense cap obertura a l'exterior. Un cop la rentadora en marxa, l'opció habitual era tornar al pis, calcular quan hauria fet el cicle i baixar una altra vegada quan la rentadora ja s'hagués aturat. Si l'edifici no tenia soterrani amb rentadores, el procés era anar a una bugaderia, trobar una rentadora buida, col·locar-hi monedes i ficar-ho tot dins, amb sabó, esclar. Després, esperar, llegint un llibre o una revista i lligant conversa amb algú que estigués en el mateix cas. Ara no sobta perquè, a diferència de llavors, tothom ha voltat pel planeta i, si no, ho ha vist a les pel·lícules i les sèries de tele. A més, cada dia s'obren a les nostres ciutats noves bugaderies, cosa inconcebible en aquella època. A Sant Antoni, on visc, prop de casa n'hi ha quatre, perquè la *bornit-*

¿És acceptable des del punt de vista ecològic que vostè tingui rentadora a casa seva?

zació del barri va a tota marxa i, entre erasmus i guiram que lloga apartaments turístics, sempre estan plenes.

La sorpresa és que, ara, a Escòcia –on acostumen a tenir rentadora a casa–, el Govern proposa prohibir-les. En un document titulat *Fer que les coses durin*, expliquen que tenir-ne a casa és una intolerable despesa d'energia i d'aigua, i que el que s'haurà de fer és anar a bugaderies equipades amb noves rentadores eficientíssimes. La proposta –impulsada pel Partit Verd Escocès– posa també en qüestió altres productes de línia blanca, com les assecadores-centrifugadores i els rentaplats. Que vulguin prohibir tenir assecadores a casa és lògic si prohibeixen les rentadores. ¿Per què en vols cap si t'han prohibit tenir rentadora? Però això del rentaplats m'ha desconcertat. ¿Què faràs, si no els vols rentar a mà? ¿Posar tots els plats i els gots dintre d'una caixa i portar-los a un centre comunitari on rentin els plats de tot el barri?

La proposta no té cap ni peus i és evident que no es durà a terme. Aleshores ¿per què malgasten temps i diners en preparar-ne un informe? Doncs per fer-se notar. Cada any es fan moltes propostes estúpides semblants, per marcar paquet innovador, revolucionari, ecològic... El que importa és sortir als mitjans, que els partits rivals et critiquin –això reforça el teu perfil– i anar fent. Ja posats, podrien proposar prohibir també les neveres domèstiques i instaurar una única nevera central on tots els veïns d'un edifici hi deixessin la fruita, les verdures, la carn... Riu-te'n, de les batusses que hi ha als pisos d'estudiants quan algú agafa un bífidus actiu que no és seu. I que ningú no es pensi que Escòcia queda lluny, perquè en aquest mateix moment ja hi ha xupiguais catalans que prenen nota de tot això per preparar, aviat, una proposta semblant.●